

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 57/2026-37

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Máriou Mišekovou, Dunajská 4, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 73P/76/2024 (predtým vedenom pod sp. zn. B4-14P/50/2022, pôvodne vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 14P/50/2022), takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Mestského súdu Bratislava II (predtým Okresného súdu Bratislava IV) v konaní vedenom pod sp. zn. 73P/76/2024 (predtým vedenom pod sp. zn. B4-14P/50/2022 a sp. zn. 14P/50/2022) **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj jeho základné právo na ochranu pred zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľovi **priznáva** finančné zadosťučinenie **2 500 eur**, ktoré mu **je** Mestský súd Bratislava II **povinný** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Mestský súd Bratislava II **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **771,68 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavný súd uznesením sp. zn. I. ÚS 57/2026 zo 29. januára 2026 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa, doručенú ústavnému súdu 22. októbra 2025, a to v časti, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, práva na ochranu rodičovských práv podľa čl. 41 ods. 4 ústavy (s účinnosťou od 1. novembra 2025 ide o čl. 41 ods. 6 ústavy) a práva na rešpektovanie rodinného života podľa čl. 8 dohovoru postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 73P/76/2024 (predtým vedenom pod sp. zn. B4-14P/50/2022, pôvodne vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 14P/50/2022), pričom pasívne legitimovaný subjekt označil samotný sťažovateľ s prihliadnutím na časové hľadisko a tzv. reformu súdnej mapy v Slovenskej republike. Vo zvyšnej časti namietajúcej porušenie označených práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 25P/100/2021, postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 73Em/5/2024, postupom Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 51P/63/2024 a postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 12Ncp/22/2024 ústavnú sťažnosť pre nesplnenie zákonných náležitostí odmietol. Súčasne navrhuje, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu konať bez zbytočných prietahov, priznal mu primerané finančné zadostučinenie 5 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti, jej príloh a rozhodovacej činnosti ústavného súdu (I. ÚS 708/2025) vyplýva, že sťažovateľ podal 22. júla 2021 na okresnom súde návrh na úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému synovi, ktorý bol vedený pod sp. zn. 25P/90/2021. Toto konanie bolo spojené na spoločné konanie s konaním o návrhu matky maloletého na nariadenie neodkladného opatrenia a na úpravu výkonu rodičovských práv a povinností vedeným pod sp. zn. 17P/94/2021, pričom okresný súd 10. septembra 2021 nariadil neodkladné opatrenie a vylúčil ho na samostatné konanie vedené pod sp. zn. 25P/100/2021. Po prenesení príslušnosti na Okresný súd Piešťany a následnom opätovnom prenesení príslušnosti späť na okresný súd sa predmetné konanie viedlo pod sp. zn. 14P/50/2022. Prvé pojednávanie súd nariadil na 22. marec 2023, t. j. po viac ako 1,5 roku od podania návrhu sťažovateľa. Ďalšie pojednávanie nariadil na 4. december 2023, ktoré matka maloletého z dôvodu sprevádzania rodinného príslušníka v zdravotníckom zariadení žiadala odročiť (po prechode výkonu súdництва bolo v tom čase konanie vedené už pred mestským súdom pod sp. zn. B4-14P/50/2022, pozn.). Pojednávanie sa uskutočnilo 5. februára 2024, na ktorom mestský súd vec odročil na neurčito, a to v súvislosti s rozhodovaním o prenesení miestnej príslušnosti na Okresný súd Pezinok, ktorý s prenesením nesúhlasil, a jeho nesúhlas potvrdil krajský súd uznesením sp. zn. 12Ncp/22/2024 z 19. apríla 2024. Prejednávaná vec sa 29. mája 2024 opäť vrátila na mestský súd a bola zapísaná pod sp. zn. 73P/76/2024.

3. Na mestskom súde sa 9. októbra 2024 uskutočnilo informatívne stretnutie rodičov, mestský súd na pojednávaní 11. novembra 2024 nariadil neodkladné opatrenie a uložil rodičom maloletého

dieťaťa povinnosť podrobiť sa odbornému poradenstvu na príslušnom referáte úradu práce, sociálnych vecí a rodiny a termín pojednávania odročil na neurčito. Informatívne stretnutie rodičov sa realizovalo 10. marca 2025, matka maloletého dieťaťa s ich pokračovaním nesúhlasila, keďže tieto nevedli k uzatvoreniu dohody, avšak mestský súd pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty za neúčast' na informatívnom stretnutí rodičov nariadil nový termín tohto stretnutia na 6. október 2025. Následne mestský súd vykonal vo veci pojednávanie 3. decembra 2025 a ďalší termín stanovil na 28. január 2026.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ namieta neefektívny postup mestského súdu, ktorý vo veci nekoná, iba nariaďuje informatívne stretnutia, ktoré nevedú k uzavretiu rodičovskej dohody, namiesto toho, aby vo veci meritórne rozhodol. V konaní sa konali tri pojednávania (23. marec 2023, 5. február 2024 a 11. november 2024, pozn.), pričom na jednom z nich mestský súd len oznámil prenesenie miestnej príslušnosti. Keďže krajský súd nesúhlas Okresného súdu Pezinok s prenesením akceptoval, aj týmto postupom mestský súd podľa sťažovateľa prispel k priet'ahom v konaní a zároveň po vrátení spisu v máji 2024 nariadil termín pojednávania až na november 2024. V dôsledku neefektívneho postupu mestského súdu od augusta 2024 do podania ústavnej sťažnosti maloletého syna nevída, čo má za následok odmietanie styku zo strany maloletého. Na podklade uvedeného odôvodnil zásah do svojich namietaných práv, ako aj nároky uplatnené v petite ústavnej sťažnosti.

III.

Vyjadrenie mestského súdu

5. Predsedníčka mestského súdu k svojmu vyjadreniu priložila podrobnú chronológiu úkonov priebehu napadnutého konania, ktorá sa podľa nej v zásade zhoduje s tvrdeniami sťažovateľa, pričom poukázala, že podstatné zdržanie vo vedení konania spôsobilo nariadenie neodkladného opatrenia na pojednávaní 11. novembra 2024, ktorým bola obom rodičom maloletého dieťaťa uložená povinnosť podrobiť sa odbornému poradenstvu na referáte poradensko-psychologických služieb Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Pezinok, pracoviska Senec v rozsahu 20 hodín, voči ktorému sa obaja rodičia vzdali práva podať odvolanie, pričom mestský súd na predmetnom pojednávaní uviedol aj predbežné skutkové a právne posúdenie veci. Zároveň upozornila, že rodičovské práva a povinnosti k maloleťmu dieťaťu sú upravené právoplatným a vykonateľným rozsudkom bývalého Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 25P/278/2016 z 22. mája 2017, ktorým súd rozviedol manželstvo rodičov a na čas po rozvode schválil rodičovskú dohodu. Avšak v súčasnosti na mestskom súde prebiehajú viaceré konania o návrhoch rodičov dieťaťa, medzi ktorými je potrebné rozlišovať. Podľa predsedníčky mestského súdu súd postupoval v napadnutom konaní primárne s ohľadom na najlepší záujem maloletého dieťaťa, a nie len s reflexiou na rýchlosť konania. V závere zdôraznila, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti nepodal sťažnosť na priet'ahy v konaní predsedovi súdu a požadované finančné zadosťučinenie považuje za neprimerané.

6. Ústavný súd nepovažoval za nevyhnutné zasielať vyjadrenie mestského súdu sťažovateľovi na repliku, keďže jeho vyjadrenia sú objektívne overiteľné z obsahu zadováženého súdneho spisu

(ústavnému súdu zaslanému až 16. apríla 2026, a to po opakovaných žiadostiach na predloženie, pozn.), a preto prípadná replika nemá vecný potenciál ovplyvniť rozhodnutie ústavného súdu.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

7. Ústavný súd upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní účastníkov konania a predloženého súdneho spisu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci [§ 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

IV.1. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru:

8. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru – m. m. I. ÚS 304/2021, I. ÚS 444/2021, pozn.) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom znamenajúcim nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. II. ÚS 118/2019, I. ÚS 250/2020, I. ÚS 38/2025).

9. Pri posudzovaní otázky, či v okolnostiach konkrétneho súdneho konania došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade s doterajšou judikatúrou [m. m. III. ÚS 241/2017, I. ÚS 17/2022, rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) vo veci Frydlander v. Francúzsko z 27. 6. 2000, sťažnosť č. 30979/96 a vo veci Záborský a Šmáriková v. Slovensko zo 16. 12. 2003, sťažnosť č. 58172/00] zohľadňuje (1) právnu a faktickú zložitost' veci, o ktorej všeobecný súd rozhoduje, (2) správanie účastníka súdneho konania a (3) postup samotného súdu, a prihliada sa pritom aj na význam konania pre sťažovateľa.

10. Z hľadiska povahy veci ústavný súd uvádza, že napadnuté konanie nie je právne zložitú, pretože konania o úprave výkonu rodičovských práv a povinností tvoria štandardnú a pomerne početnú súčasť rozhodovacej činnosti súdov (IV. ÚS 135/2021, I. ÚS 656/2025). Napadnuté konanie je však pre správanie rodičov maloletého dieťaťa čiastočne skutkovo zložitú, čo vyplýva zo zápisníc z informatívnych stretnutí rodičov, ako aj z odôvodnenia rozsudku mestského súdu č. k. 73P/76/2024-725 zo 16. marca 2026 (ďalej aj „rozsudok mestského súdu“). Pri posudzovaní označeného kritéria ústavný súd prihliadal aj na povahu konania dotýkajúceho sa ochrany záujmov maloletých detí a ich osobného statusu, ktoré si vo všeobecnosti vyžadujú postup súdu s výnimočnou starostlivosťou i promptnosťou vykonávania procesných úkonov (m. m. II. ÚS 33/99, I. ÚS 53/02, I. ÚS 368/2021, rozsudok ESLP vo veci Fiala v. Česká republika z 18. 7. 2006, sťažnosť č. 26141/03, bod 76, porovnaj tiež rozsudky vo veciach Nuutinen v. Fínsko z 27. 6. 2000, sťažnosť č. 32842/96; Voleský v. Česká republika z 29. 6. 2004, sťažnosť č. 63627/00). Tým sa preto podmieňovalo aj prísnejšie hodnotenie napadnutého konania z hľadiska vzniku zbytočných prietáhov (m. m. III. ÚS 488/2022, I. ÚS 450/2025). V správaní sťažovateľa neboli zistené skutočnosti, ktoré by negatívne vplývali na dĺžku napadnutého konania.

11. Bez potreby podrobných analýz jednotlivých úkonov ústavný súd vo vzťahu k postupu mestského súdu (predtým okresného súdu) v napadnutom konaní rezultuje, že aj keď je z obsahu súdneho spisu zrejmá snaha mestského súdu o usporiadanie vzťahových pomerov rodičov maloletého dieťaťa nariadením aj tzv. Cochemského modelu, nie je možné akceptovať, aby v prejednávanej veci bolo rozhodnuté až po viac ako štyri a pol roku od doručenia pôvodného návrhu sťažovateľa na úpravu výkonu rodičovských práv, a to rozsudkom mestského súdu č. k. 73P/76/2024-725 zo 16. marca 2026 (návrh sťažovateľa maloletého dieťaťa na úpravu styku s maloletým zamietol, rodičom a maloletému dieťaťu uložil výchovné opatrenie podrobiť sa odbornému sociálno-psychologickému poradenstvu, rozhodol o zročnom výživnom a zvýšení výživného, ktoré je povinný platiť sťažovateľ a matke maloletého dieťaťa uložil povinnosť informovať sťažovateľa o maloletom dieťaťi, pozn.).

11.1. Navyše, z obsahu súdneho spisu vyplýva aj neefektívny postup, keď okresný súd síce 15. decembra 2021 postúpil vec Okresnému súdu Piešťany, pretože na tento súd bola prenesená príslušnosť aj uznesením okresného súdu č. k. 25P/78/2019-11 z 31. mája 2019, avšak z dôvodu, že maloleté dieťa medzičasom začalo navštevovať spojenú školu v Bratislave, Okresný súd Piešťany uznesením č. k. 9P/108/2021-101 z 25. januára 2022 preniesol svoju príslušnosť späť na okresný súd. Obdobne aj mestský súd uznesením č. k. B4-14P/50/2022-390 z 8. februára 2024 preniesol miestnu príslušnosť na Okresný súd Pezinok, ktorý listom z 12. marca 2024 s prenesením miestnej príslušnosti nesúhlasil a spis predložil krajskému súdu, ktorý uznesením č. k. 12Ncp/22/2024-405 z 19. apríla 2024 konštatoval dôvodnosť vysloveného nesúhlasu a súdny spis sa tak 29. mája 2024 vrátil späť mestskému súdu. Nesústredenosť je zrejmá aj z postupu pri nariadovaní súdnych pojednávaní, napríklad keď z dôvodu implementácie súdnej mapy bol po vykonaní pojednávania 22. marca 2023 budúci termín odročený na neurčito a ďalší termín nová zákonná sudkyňa nariadila 9. októbra 2023 na 4. december 2023, ktorý bol na žiadosť matky maloletého dieťaťa odročený na 5. februára 2024 a po jeho uskutočnení bolo pojednávanie odročené na neurčito z dôvodu plánovaného prenesenia príslušnosti na Okresný súd Pezinok. Následný termín pojednávania mestský súd stanovil 5. septembra 2024 na 11. november 2024, a to po žiadosti sťažovateľa doručenej 3. septembra 2024.

12. V tomto ohľade ústavný súd pripomína, že nielen nečinnosť, ale aj nesprávna, nesústredená či neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (IV. ÚS 396/04, I. ÚS 361/2022).

13. Navyše, v tomto kontexte nemožno celkom opomenúť, že vo vzťahu medzi rodičmi a deťmi vždy treba dať prednosť dohode rodičov a rozumnému usporiadaniu ich rodinných vzťahov s ohľadom na najlepší záujem dieťaťa. Aj z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že ak by rodičia skutočne dbali o najlepší záujem svojich maloletých detí, mohli sa na výkone svojich práv dohodnúť a k žiadnym prietahom v konaní pred súdom by nemuselo dochádzať (m. m. I. ÚS 235/2019, I. ÚS 203/2021), čo je aj prípadom sťažovateľa.

14. V nadväznosti na argumentáciu mestského súdu o nevyčerpaní sťažnosti na prietahy v konaní predsedovi súdu dáva ústavný súd do pozornosti, že sťažnosti predsedovi súdu podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení nie sú podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva [rozsudky vo veciach Ištván a Ištvánová v. Slovenská republika z 12. 6. 2012, sťažnosť č. 30189/07, body 52 – 55 a 63 – 99, a Komanický

v. Slovenská republika (č. 6) z 12. 6. 2012, sťažnosť č. 40437/07, body 51 – 54 a 60 – 96,] považované za účinný prostriedok nápravy sťažovateľom namietaných práv, a preto ich pred podaním ústavnej sťažnosti nie je potrebné vyčerpať.

15. V konklúzii uvedeného ústavný súd uzatvára, že napadnuté konanie vykazuje zbytočné prietahy, ktorými došlo k porušeniu namietaných práv sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

IV.2. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 8 dohovoru:

16. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 19 ods. 2 ústavy treba uviesť, že ústava v čl. 19 ods. 2 nezaručuje ochranu súkromného a rodinného života pred akýmkoľvek zasahovaním. Zaručuje ochranu len pred takým zasahovaním, ktoré je neoprávnené. V súlade s účelom práva na súkromie môžu orgány verejnej moci, fyzické osoby aj právnické osoby zasahovať do súkromného a rodinného života iných vtedy, ak ich zasahovanie možno hodnotiť ako oprávnené. Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre už vyslovil právny názor, podľa ktorého nesplnenie pozitívneho záväzku štátu a jeho orgánov vrátane všeobecných súdov zabezpečiť, resp. poskytnúť účinnú ochranu práv a slobôd jednotlivcov v primeranej lehote, možno považovať za neoprávnený zásah do rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy vtedy, ak je nepochybné, že v dôsledku nedostatku existencie meritórneho rozhodnutia sa zhoršuje postavenie dotknutého rodiča v tom zmysle, že rozvíjanie, resp. obnova vzťahu s jeho dieťaťom je v súvislosti s uplynutím času podstatne sťažená (napr. III. ÚS 410/2022, m. m. III. ÚS 351/2014, tiež II. ÚS 566/2016, I. ÚS 217/2023, I. ÚS 602/2025).

17. Európsky súd pre ľudské práva už rozhodol, že neúčinné a najmä oneskorené vedenie konania o zverenie maloletého do osobnej starostlivosti a o styku s maloletým môže viesť k porušeniu pozitívnych záväzkov podľa čl. 8 dohovoru. V prípadoch týkajúcich sa vzťahu medzi rodičom a dieťaťom je povinnosťou súdov postupovať s mimoriadnou starostlivosťou vzhľadom na riziko, že plynutie času môže viesť k faktickému rozhodnutiu vo veci. Táto povinnosť, ktorá je rozhodujúca pri posudzovaní, či bol prípad prerokovaný v primeranej lehote, ako to vyžaduje čl. 6 ods. 1 dohovoru, tvorí aj súčasť procesných požiadaviek implicitne obsiahnutých v čl. 8 dohovoru (porov. rozsudok ESLP vo veci L.B. v. Slovenská republika z 12. 9. 2024, sťažnosť č. 5541/22).

18. V kontexte uvedeného ústavný súd uzatvára, že napadnuté konanie vykazuje nielen neefektívnosť vedúcu v konečnom dôsledku k zbytočným prietahom, resp. neprejednaniu veci v primeranej lehote, ale zasahuje aj do rodinného života sťažovateľa, a tým k porušeniu jeho práv podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 8 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

IV.3. K namietanému porušeniu čl. 41 ods. 6 ústavy:

19. Sťažovateľ sa v súvislosti s prietahmi v napadnutom konaní domáha aj vyslovenia porušenia práva na ochranu svojich rodičovských práv podľa čl. 41 ods. 4 ústavy (s účinnosťou od 1. novembra 2025 ide o čl. 41 ods. 6 ústavy). Domáhať sa ochrany základných práv podľa čl. 41 ods. 1 až 8 ústavy je možné len v medziach zákona, ktorý tieto ustanovenia vykonáva (čl. 51 ods. 1 ústavy).

20. V napadnutom konaní bola okrem iného „v hre“ úprava výkonu rodičovských práv k maloletému dieťaťu. Napriek tomu, že ústavný súd konštatoval existenciu zbytočných prietahov

v napadnutom konaní (bod 15 tohto nálezu, pozn.), ich povaha s prihliadnutím na skutkové okolnosti prípadu (body 14 až 23 odôvodnenia rozsudku mestského súdu, pozn.) nedosahuje ústavnoprávnu intenzitu znamenajúcu aj zásah do práva na ochranu rodičovských práv podľa čl. 41 ods. 6 ústavy. Z odôvodnenia rozsudku mestského súdu sú zrejmé antagonistické vzťahy rodičov maloletého dieťaťa navzájom, pre ktoré je sťažený styk sťažovateľa so svojím synom, avšak k zásadným problémom znamenajúcim úplnú absenciu výkonu rodičovských práv nedochádzalo od počiatku napadnutého konania, ale až približne od leta 2024, keď sa vzťah maloletého dieťaťa so sťažovateľom zmenil natoľko, že sa syn odmietal stretnúť so svojím otcom (bod 23 odôvodnenia rozsudku mestského súdu, pozn.), pričom na účel zlepšenia vzťahov mestský súd (zatiaľ neprávoplatne, pozn.) uložil rodičom a maloletému dieťaťu výchovné opatrenie (bližšie bod 11 tohto nálezu a body 32 a nasl. odôvodnenia rozsudku mestského súdu, pozn.). Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnej sťažnosti v tejto časti nevyhovel [(§ 133 ods. 1 zákona o ústavnom súde *a contrario*), bod 4 výroku tohto nálezu].

V.

Príkaz konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

21. Ústavný súd v prípade sťažovateľa upustil od uloženia príkazu konať bez zbytočných prietahov (bod 4 výroku tohto nálezu), pretože takýto príkaz mestskému súdu už adresoval, a to nálezom ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 708/2025 zo 7. mája 2025, v ktorom rovnako ako sťažovateľ aj matka maloletého dieťaťa namietala existenciu zbytočných prietahov v napadnutom konaní.

22. Sťažovateľ sa domáha, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie 5 000 eur. Vzhľadom na zistenú nečinnosť a nesústredený postup mestského súdu (predtým okresného súdu), uložený príkaz konať, majú na pamäti, že cieľom priznania finančného zadosťučinenia je zmiernenie ujmy pociťovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, nie získanie iného majetkového prospechu, ústavný súd podľa čl. 127 ods. 3 ústavy priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie 2 500 eur a vo zvyšnej časti návrhu nevyhovel (body 2 a 4 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

23. Ústavný súd priznal sťažovateľovi podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde náhradu trov právneho zastúpenia (bod 3 výroku tohto nálezu) za 2 úkony právnej služby vykonané v roku 2025 (prevzatie, príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti) v sume dvakrát po 371 eur a režijný paušál v sume dvakrát po 14,84 eur, t. j. spolu 771,68 eur (§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. mája 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu